

عنوان مقاله:

آب بندان؛ نمونه ای از اکوسیستم آبی پایدار در مناطق شمالی ایران (مطالعه موردی: آب بندان ملاط شهرستان لنگرود)

محل انتشار:

یازدهمین کنفرانس ملی سامانه های سطوح آبیگر (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

مریم مفیدنژاد - دانشجوی کارشناسی ارشد زیست شناسی- سیستماتیک گیاهی، دانشگاه گیلان، رشت، ایران

اصغر زمانی - استادیار، دانشکده علوم دانشگاه گیلان، رشت، ایران

کوروش کمالی - استادیار مرکز تحقیقات و آموزش کشاورزی و منابع طبیعی استان گیلان، سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی، رشت، ایران

خلاصه مقاله:

استخر خاکی ذخیره آب (آب بندان)، به عنوان یک سامانه سطوح آبیگر باران، نقش مهمی در تامین و جبران کمبود آب اراضی شالیزاری پایین دست خود در استان های شمالی کشور دارد. به رغم آن که این استان ها جزء پرباران ترین استان های کشور هستند؛ لیکن در ماه هایی از سال با کمبود آب آبیاری مواجهند. در این مقاله نقش و اهمیت آب بندان های ملاط در جنوب شهرستان لنگرود به عنوان مخازن کوچک تنظیم و ذخیره سازی آب مورد بررسی قرار می گیرد. وسعت آب بندان های این منطقه از ۱۰ تا ۳۰ هکتار متغیر بوده و عمق آن ها نیز بطور متوسط ۵/۱ متر است. اقلیم منطقه گسترش این آب بندان ها بسیار مرطوب بوده و منابع تامین آب آنها شامل باران، آب های جاری، زهکش ها و چاه می باشد. افزایش عمق آب بندان ها، تقویت بازوها و دیواره ها، لایروبی، ایجاد حوضچه های رسوب گیر، احداث خروجی های مناسب و جلوگیری از تغییر کاربری آنها زمینه توسعه و افزایش کارایی آب بندان های این منطقه را فراهم خواهد آورد.

کلمات کلیدی:

آب بندان، تامین آب، زیست بوم، سطح آبیگر باران، لنگرود

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1773174>

